

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Dato: 26. november 2008
Kontor: EU-kontoret
Sagsnr.: 2008-792-0712
Dok.: TKL41010

Spørgsmål nr. 13 af 5. november 2008 fra Folketingets Europa-udvalg (Alm. del):

”Ministeren bedes oversende en liste samt kort resumé over de EF-domme, der har behandlet medlemsstaternes navnelove.”

Svar:

Justitsministeriet kan oplyse, at det fremgår af et opslag i EU's database, EUR-Lex, vedrørende EF-Domstolens praksis om medlemsstaternes navnelove, at EF-Domstolen har afsagt følgende domme:

- Dom af 30. marts 1993 i sag C-168/91, Konstantinidis, Sml. I 1993, s. 1191.
- Dom af 2. oktober 2003 i sag C-148/02, Garcia Avello, Sml. I 2003, s. 11613.
- Dom af 14. oktober 2008 i sag C-353/06, Grunkin og Paul, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

I sag C-168/91, Konstantinidis, fik EF-Domstolen forelagt det præjudicielle spørgsmål, om EF-Traktatens artikel 43 om den fri etableringsret skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat (Tyskland) indfører navnet på en græsk statsborger i sine civilstandsregistre med en skrivemåde, der ikke er i overensstemmelse med en fonetisk omskrivning, men medfører, at udtalen af navnet bliver ændret og skæmmet.

EF-Domstolen udtalte, at der efter EF-Traktaten intet er til hinder for, at en medlemsstat, som benytter det latinske alfabet, omskriver et græsk navn til latinske skrifttegn i sine civilstandsregistre. Derimod er det i strid

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

med EF-Traktatens artikel 43, hvis en græsk statsborger i henhold til de nationale retsfor skrifter tvinges til ved udøvelsen af sit erhverv at anvende en sådan skrivemåde for sit navn, at udtalen bliver ændret, og den heraf følgende forvanskning udsætter vedkommende for fare for, at hans potentielle kunder forveksler ham med en anden person.

Sag C-148/02, Garcia Avello, vedrørte fortolkningen af EF-Traktatens artikel 12 om forbud mod nationalitetsdiskrimination og artikel 17 om unionsborgerskabet i en sag, hvor de belgiske myndigheder havde givet afslag på den spanske statsborger Carlos Garcia Avellos og den belgiske statsborger Isabelle Webers ansøgning om navneændring for deres to fællesbørn. Børnene havde både belgisk og spansk statsborgerskab. Forældrene ønskede, at børnene skulle registreres under navnet "Garcia Weber", således som dette følger efter spansk navnetradition, men fik afslag under henvisning til, at sådanne ansøgninger efter fast praksis afvises, da børn i Belgien har faderens efternavn.

EF-Domstolen fastslog, at EF-Traktatens artikel 12 og 17 er til hinder for, at en forvaltningsmyndighed i en medlemsstat afviser at imødekomme en ansøgning om navneændring for mindreårige børn, der er bosat i denne medlemsstat, og som er statsborgere både i denne medlemsstat og i en anden medlemsstat, når ansøgningen har til formål at gøre det muligt for børnene at bære det efternavn, som de ville have i henhold til den anden medlemsstats retsorden og traditioner.

I sag C-353/06, Grunkin og Paul, fik EF-Domstolen forelagt det præjudicielle spørgsmål, om EF-Traktatens artikel 12 om forbud mod nationalitetsdiskrimination og artikel 18 om unionsborgeres opholdsret er til hinder for, at de tyske myndigheder havde nægtet at anerkende et barns efternavn, der var registreret i Danmark, hvor barnet var født og fortsat boede, i et tilfælde, hvor barnet ligesom sine forældre var tysk statsborger. De tyske myndigheder havde begrundet afvisningen med henvisning til, at en persons efternavn ifølge tysk ret var undergivet lovgivningen i den stat, hvor den pågældende er statsborger, og at et barn efter tysk ret ikke kan have et dobbelt efternavn, der består af faderens og moderens efternavne.

EF-Domstolen udtalte, at de pågældende tyske navneregler ikke er i strid med EF-Traktatens artikel 12, idet de ikke kan anses for at udgøre en forskelsbehandling på grund af nationalitet. Reglerne medfører ifølge Domstolen imidlertid alvorlige ulemper for de berørte, og er derfor egnede til

at hindre udøvelsen af retten efter EF-Traktatens artikel 18 til at færdes og opholde sig frit på andre medlemsstaters område. Da Tyskland ikke kunne begrunde denne hindring i objektive hensyn, som stod i et rimeligt forhold til formålet med reglerne, fandt EF-Domstolen, at de tyske regler var i strid med EF-Traktatens artikel 18.